ANIME -ANGELS

NR. 2

ANIME THEME
A vision of demons

OLD JAPAN
Folclorul Japonez

Sakata no Kintoki

ANIME/MANGA
Hellsing OVA

Akira

Devil may cry 3

Rurouni Kenshin: Tehnica X 1999

Cuprins

FIRE ELEMENT-cafe

Români vs. anime.....pag.3

AIR ELEMENT-anime theme

A vision of demons.....pag.5

EARTH ELEMENT-modern japan

Church of misery.....pag.8
Legende urbane.....pag.9

DARK ELEMENT-old japan

Folclorul japonez.....pag.10
Sakata no Kintoki.....pag.13

WATER ELEMENT-anime/manga

Hellsing OVA.....pag.15
Akira.....pag.17
Devil may cry3.....pag.19
Special:Tehnica în Rurouni Kenshin.....pag.21
Angel's corner:X1999.....pag.25

LIGHT ELEMENT-divertisment

Hecate's random bable.....pag.27
Fan art.....pag.28

Români vs. anime

„Ohayo”... aşa se începe, nu? Eh, ce-a fost greu a trecut, am început cumva. O să încerc să nu menționez nici o tema extra-dezbătută pe forumurile anime, aşa că wish me luck.

Cu câțiva ani după '89, într-o garsoniera amărâtă din Ştirbei Vodă, televizorul a început să emită (enervat probabil de reluările de pe Cartoon Network) ghici ce? Cunoscutul serial Sailor Moon. Bucurie! Şi în curând şi obsesie.

Dar ehh, timpurile s-au schimbat, garsoniera a devenit apartament, tv'u a fost înlocuit de calculator, casetele video cu poveşti au fost înlocuite de dvd-uri cu serii anime şi colegii din generală au fost înlocuiți cu... colegii din liceu care habar n-au ce e aia anime (de fapt nici nu ştiu pe ce lume se află). Aparent anime-urile au rămas la fel (la care s-au adăugat manga-urile) şi cei care au prins aceşti ani au amintiri plăcute legate de aste' vremuri. They're the oldies care în ultima vreme duc o luptă cu "the newbies". Nu țin la a eticheta oamenii, dar vă pot garanta că există o invazie de copii de la 8-9 ani până pe la 15 care par interesați de anime-uri datorită (în mare parte) posturilor tv care mai dau anime-uri. Nu este vorba că nu ne putem bucura de creşterea popularității anime-urilor în România… dar ar fi fost mai bine dacă persoanele în cauză ar arăta mai mult simț de răspundere pentru comportamentul arătat pe forumurile (româneşti).

Şi să nu uităm ca mai sunt şi oameni care nu se uită la anime-uri (duhh). Dacă preferați, faceți un mic sondaj, opriți o bătrânică pe stradă şi dacă reuşiți să o convingeți în primă fază că nu vreți să o omorâți, întrebați-o apoi ce ştie despre anime-uri. Răspunsul ar putea fi ceva de genul „Ceeeehh? a cum? ani... a... alimentară? *zbiară* da maică, imediat după colț e una”. Părinții ar răspunde „Aaa, da ştiu câte ceva despre ele. Sunt desene animate japoneze pornografice, o porcărie” *dar ei de unde ştiu?*

Să nu ziceți că sunt rea, să întrebăm şi pe cineva din generația actuală. De fapt, vă pot da un exemplu destul de simplu (şi cunoscut de unii) un mic interviu... (vă sfătuiesc să vă legați mâinile de scaun dacă sunteți foarte pasionați de anime-uri… nu d-alta dar să nu spargeți ceva).

„Pentru noul ei clip, Corina s-a transformat în personaj de benzi desenate în recenta producție 3D, cântăreața a vrut să le vorbească fanilor despre cultura manga.

Corina: Manga sunt benzile desenate japoneze adica anime-urile, gen Pokemon, Sandybell şi eu mai ştiu ce alte desene animate... aaaa… aa... manga e

un curent care a început să aibă foarte mare priză la puştani, ciutanii deja ştiu, s-a făcut şi un festival... aaa... al ortacilor şi au venit foarte mulţi aa interesaţi de această cultură manga şi eu am hotărât să fac şi eu un videoclip în stilul japan manga, pe care deja îl puteţi vedea pe... aaa... posturile tv muzicale... Am făcut videoclipul la piesa OverDrive, o piesă... e un house cu electro, e o schimbare de stil aşa... puţin... că eu până acuma am cântat cu totul altceva... e o piesa făcută, compusă de baieţii de la Animal X şi sper să placă foarte mult... deja feedback-urile sunt foarte bune."

Dacă mai aveţi monitorul întreg şi încă mai puteîi citi asta... mă bucur ^_^. Acum presupun că toţi o să voteze cu bătrânica dar ehh, să trecem peste asta şi să vedem cum s-a ajuns aici.

Luaţi orice revistă, aşa zisă „pentru tânara generaţie" şi treceţi peste paginile cu bârfe şi perle, treceţi şi peste paginile cu fantezii sexuale ale fetiţelor de clasa a II-a, şi destăinuirile unuia de 30 de ani şi daţi la pagina cu logo-uri şi jocuri pentru telefon. Ce vede un adevărat fan anime acolo? Vede jocuri HENTAI *scrise cu ditai fontul, cât să vadă orice chior* cu personajele preferate din anime-uri (anime-uri chiar fără tente sexuale). Şi vă întrebaţi de unde ştiu părinţii de hentai-uri...

Sau cu o altă şi mai veche ocazie poate aţi deschis tot o revistă de genul şi aţi observat (din nou, scris cu font de 60) titlul „OTAKU DE 7 ORI TOCILAR". Mda, prima impresie e de bucurie, că măcar a nimerit termenul *vezi mai sus – „ortaci"*. N-aş putea spune că articolul era nefondat, că la bază, termenul de otaku reprezintă o persoană obsedată de ceva, cel mai adesea considerat tocilar fiindcă cunoaşte multe lucruri. Poate fi înteles „tocilar" în Japonia, dar în România se referă doar la persoanele pasionate de anime-uri şi manga... şi eventual corijenţe la geografie şi matematică *nicidecum tocilari*.

Am terminat cu probele de foc, şi în acest caz, vă anunţ că încă există sperantă. Aparent Ministerul de externe al Japoniei a început o campanie de promovare a culturii japoneze în lume. Au fost şi pe la noi câţiva japonezi, ce-i drept unii cu materia cenuşie puţin zdruncinată, care au acordat interviuri, au lăsat pliante, au aprins lumânări şi... au plecat. Ce era să facă? Nimic aşa cu una cu două, dar în timp poate-poate o să se mişte ceva. Până atunci trebuie să ne mulţumim cu serialele anime care apar la tv *şi tare nu mă pot abţine să le scot ochii că subtitrările sunt deplorabile şi abia înţelegi ceva* şi cu festivalurile „Otaku" realizate din an în Paşti.

Şi de ce majoritatea otacilor români se chinuie să copieze stilul manga şi anime şi să facă ei manga-uri cu demoni, vampiri şi monştri? Chiar nu suntem în stare să ne promovăm pe noi înşine? Da, noi aştia cu ţiganii de la colţ de bloc care rontăie seminţe, cu ţărani care nu ştiu cine e preşedinte, cu tradiţia noastră şi miturile româneşti? Eh, presupun ca nimeni nu ar vrea să facă o manga pe temele astea, dar daca se va trezi careva o sa-i ridic o statuie.

Aşa cum zicea o cunoştinţă, toţi am foşti mici şi proşti, dar faptul că unii au ajuns mari şi proşti e cu totul altă poveste. Putem doar să sperăm ca o să fie mai bine şi că nu vom ajunge să fim acaparaţi de altă cultură şi că totuşi vom învăţa să îi acceptăm pe alţii şi pe noi înşine.

Articol de: Kykyo13

A vision of demons

Demoni… draci… vampiri… spirite rele... ispite întunecate şi alte personaje de soi, fac parte din cultura noastră a tuturora în aceeaşi măsură ca şi recunoscuţii lor "rivali" (de care am vorbit niţeluş în numărul trecut). În ce măsură fiecare tinde către una dintre cele două tabere (Binele şi Răul) depinde de perspectiva aceluia în cauză, însă prezenţa lor face parte din stilul nostru de viaţă. Iar animeurile nu se puteau deroga de la a folosi această „duşmănie" ancestrală.

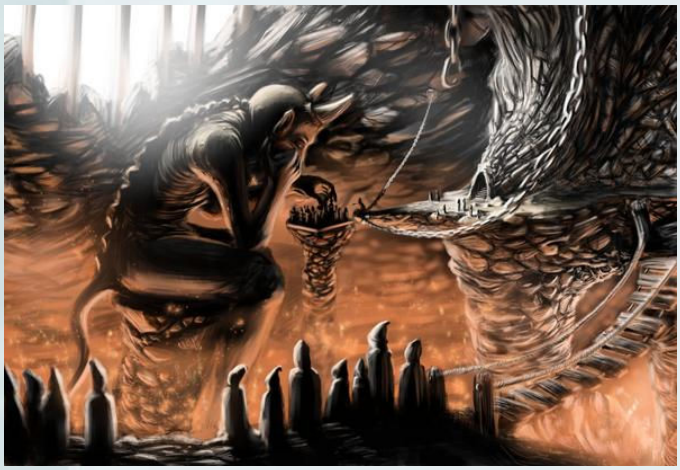

Dar hai să începem cu... începutul şi să facem o mică şi încurcată incursiune în „istoria răului". Demonii sunt fiinţe supranaturale care au „slujba" de a răspândi răul. Rădăcinile lor sunt pierdute în istorie. Se ştie că vechii egipteni aveau ceva asemănător unui demon (fiinţe ce devorau sufletele umane în timp ce acestea se duceau către Lumea de Apoi), dar nimic cu adevărat notabil. Însă, vorbind despre etimologia în sine, găsim că naşterea acestui cuvânt s-a petrecut undeva în Grecia. *Daemon*, considerat un derivat al verbului *daiesthai* (a împărţi, a distribui), nu avea la ei conotaţii întunecate, ba chiar aducea a „spirit". De aici încolo, începe adevărata poveste. Demonii, asimilaţi şi influenţaţi de mai multe religii, au primit atribuţii de tot soiul, majoritatea fiind legată de partea rea a vieţii.

Nu vom intra în demonologie şi întreaga ierarhie a demonilor. Nu de alta, dar în acele ţărâmuri mintea devine înceţoşată de valurile de informaţii şi nume stranii. Însă, e bine de ştiut că aşa ceva există! Evreii, de exemplu, sunt printre primii care au considerat că demonii au nişte conducători, aceştia, deşi diferă de la text la text, au influenţe proeminente din culturile alăturate (iraniene în marea lor parte). În orice caz, religia iudaică nu acordă foarte multă atenţie acestor entităţi, luându-le ca atare. Le atribuie doar puteri de a îmbolnăvi omul. Ei intră în corpul uman, îl reţin, îmbolnăvesc, şi singura modalitate de a scăpa de ei este un „exorcism" antic. La islami, nu există demoni, ei recunoscând numai *jiin* - nişte creaturi care pot fi în aceeaşi măsură şi bune şi rele. Ajungând şi pe la hinduism, ne dăm seama că aceeaşi ambiguitate există şi la ei, ideea de „demon" fiind legată şi de teoria reîncarnării (cum că dacă omul a făcut rele în viaţa anterioară va ajunge o fantomă, un spirit rău).

Adevărata amploare a imaginii unui demon, este dată de religia creştină. Fie ea ortodoxă, catolică, protestantă, imaginea respectivă, deşi cu rădăcini destul de evident... ne-creştine, are aceeaşi putere (şi poate chiar mai accentuată) ca îngerii şi spiritele bune. Dacă, omului din lumea creştină, i se vorbeşte de îngeri, se va gândi automat la nişte fiinţe draguţe, albe, cu aripi şi cerculeţe aurii deasupra capului. Va zâmbi şi va trece mai departe. Însă, în momentul în care se aduce vorba despre demoni... chestii pe jumate ţap, cu coarne, cu puteri multe „de la lume adunate",

imaginația o va lua razna. Şi dacă este vorba şi despre credincioşi fervenți, cine ştie câte suduieli şi scuipături în sân se vor întâmpla. Prin urmare avem de-a face cu două tabere puternic conturate, cu reprezentanți ale căror imagini sunt accentuate şi strict delimitate. Istoria creştină a „dracului" o ştim cu toții. Luciferul nostru nu diferă foarte mult de Iblis al religiei islamice, amândoi răzvrătindu-se împotriva Unicului Creator (Dumnezeu, respectiv Allah), ambii decăzuți şi trimişi în iad, ambii ispitind primii oameni. Dar religia noastră a depăşit cu mult restul de credințe, în privința puterii acordate demonilor, a fricii sau idolatrizării acestor creaturi. Importanța lor nu este deloc minimă ca la evrei sau arabi, forța de care dispun este înfricoşătoare, ierarhia demnă de un Imperiu, conducătorul un monstru răuvoitor, etc. Putem spune, că o notă mai amuzantă... „la noi ca la nimeni".

Iar, printre acei „nimeni" se află şi japonezii. Pentru că ar trebui să revenim pe țărâmurile noastre anime-ice şi să vorbim puțin şi despre a lor mitologie. Menționez însă, că mă voi restrânge doar la câteva linii şi din lipsă de spațiu (şi timp ^_^) şi datorită faptului că printre paginile acestei reviste există un articol mai detaliat legat de „demonii din Japonia". Prin urmare mă rezum la a spune că există o destul de pronunțată ambiguitate a demonilor din Japonia. *Oni, kappa, tengu, yokai*, ființe depictate straniu dar care în acelaşi spirit Yin-Yang au atribuții atât bune cât şi rele. Nu contează că, *oni*, de exemplu, şi-a mai pierdut din răutatea originala şi acuma preia şi anumite roluri mai protectoare sau *kappa*, cel care rapeşte copii şi violează femei, e cunoscut ca şi un spirit ce ajută fermierii, avâmd şi mici altare dedicate lui.

Corelat, această ambiguitate se va transmite şi anime-urilor şi manga-urilor ce se vor învârti în jurul imaginilor demonice. Poate, cu o destul de marcantă diferență: „Răul" din anime, în marea lui majoritate, va fi puțin idealizat. De aici, poate şi preferința personajelor rele ale căror caractere foarte puternice şi hotărâte, accesorizate cu forțe „şmechere" vor avea şi capabilitatea de a iubi şi a se purta drăgăstos sau blând cu apropiații. Realitatea, nu arată niciodată aşa perfect, dar mai contează?

Demoni creştini, spirite japoneze, vampiri, draci, oameni ce capătă puteri întunecate, cu toții apar în intrigile din anime şi manga. Stilizată sau nu, imaginea luptei dintre bine şi rău este un laitmotiv clasic, care nu se demodează.

Avem de exemplu, un „Angel Sanctuary". O serie a cărui echilibru este cam dat peste cap, unii îngeri devenind răi şi unii demoni devenind buni. Avem un „Hellsing" în care Alucard e un vampir pe care nu te poți abține să nu-l adori, deşi împrăştie sânge peste tot. Avem un „Tactics" în care (vorbind de mitologia japoneză) un „tengu mâncător de ogri (aka... oni)" cu o putere ieşită din comun, se împrieteneşte cu un muritor şi pe silite şi pe amiciție îl ajută şi luptă alături de el. Nemaivorbind de manga „Akuma no Eros" în care Satana se îndrăgosteşte de o muritoare, ba chiar se duce în rai să se lupte cu arhanghelul Gabriel pentru ea...

Vor fi şi personaje cu adevărat rele pe care nu le vei iubi. Va fi vărsare de sânge, suferinţă, moarte... dar mereu iţi va rămâne în minte acel demon ce va alege sa fie altfel, ce se va împrieteni cu oameni, va lupta alături de ei, va iubi oameni. De ce? Poate pentru că e palpitant, frumos... altceva. Pentru că iese din normalul şi strictețea propriei religii. Cine ştie?! Depinde, până la urma, de cum se vrea a fi personajul principal. Iar, complicațiile nu sunt aduse de nişte caractere simple şi limitate, ci de cele care au conflicte interioare puternice. Anime tinde să se separe de imaginea clasică şi „scurtă" a demonului: rău, cu coadă şi cornițe. În general astfel de portretizări vor însoți personajele de „umplutură", cele care trebuie să fie, să se lupte şi să moară, şi nimic mai mult. Sau, eventual, unele personaje secundare, dar, întotdeauna, cel principal va oscila cât de puțin între cele doua lumi: binele şi răul. Avem demon şi în „Chrono Crusade", dar şi acesta are sentimente umane, se îndrăgosteşte şi luptă pentru a proteja persoana la care ține. „Amon Apocalypse of Devilman" prezintă o lume cuprinsă de spaimă şi teroare, în care demonii umblă liberi şi în care paranoia atinge culmile cele mai de sus, iar personajul principal află că are un alter ego, demon. Deci... avem de-a face şi cu reprezentări clasice, dar şi cu un personaj principal aflat la acea fină linie dintre bine şi rău.

Şi apoi ne punem întrebarea: cât de atractiv ar fi un anime ale cărui personaje ar fi rele şi... punct. A cărui poveste se va învârti numai în jurul vărsărilor de sânge, ale cărui concepții să fie la fel de stricte ca şi cele ale religiei noastre (vorbesc în ideea că majoritatea românilor sunt creştini ☺). Oricum anime-ul şi religia sunt pe țărâmuri separate, dar din punct de vedere a ce vizionăm, întodeauna va fi interesant de văzut un demon în conflict. Mereu va place un caracter puternic, misterios, năucitor şi fără de răgaz. Săturat de aceleaşi limitări, vei căuta puțină ambiguitate în planurile fantasticului.

Oricum ai lua-o, un anime fără acel Yin şi Yang în continuă ciocnire şi amestecare, parcă nu e „savurabil". Dacă nu există lupte interioare, perspective şi principii care pe cât de bine sunt bătute-n cuie, pe atât de şubrede pot deveni, un Rău superb ce se luptă cu un Bine strălucitor, o intrigă ce reuşeşte să te facă să observi şi să înțelegi personajele din ambele tabere... cât de distractiv ar fi un anime fără ele. Poate aşa ți-ai explica şi anumite lucruri din viața ta de zi cu zi... Dar, oare mai contează realitatea când eşti afundat în lumea dintr-un anime sau manga?

Articol de: Saky

Church of misery

Numărul acesta, pentru a fi oarecum în temă cu restul revistei, ne-am hotărât să facem un close-up unei trupe mai puțin cunoscute, dar fără îndoială interesantă.

„Church of misery" este o trupă heavy metal, fondată în 1996 (alte surse spun şi 1995) de către basistul Tatsu Mikami şi chitaristul Tomohiro Nishimura, fost membru al trupei de trash metal Salem. Ulterior li s-au alăturat vocalistul Nobuzaku Chow şi Hideki Shimizu la tobe. Pe parcursul timpului componența trupei s-a schimbat, renunțând până acum la 3 vocaliști şi doi chitariști. Formația actuală îi are în componență pe: Hideki Fusakawa, Tatsu Mikami, Junji Narita şi Tom Sutton. În ciuda numeroaselor schimbări, stilul lor muzical a rămas constant.

Deşi aparțin de anii '90, muzica lor are o legătură strânsă cu rock-ul anilor '70, mai exact cu primele strigăte ale genului heavy metal. Acest lucru este evident prin cover-urile care le scot adesea după melodii din acea perioadă. Totuşi, din respect pentru trupa ce constituie sursa inspirației lor, membri au promis ca nu vor face niciodata un cover după Black Sabbath.

Asemeni trupei americane de death metal Macabre, cei de la Church of Misery vorbesc obsedant în melodiile lor despre diverşi criminali în serie.

Versurile lor sunt scurte, simple, fără rimă, acoperite în mare parte de muzică şi crează împreună imagini depravante, uneori chiar înspăimântătoare. Acestor trăsături li se adaugă şi un efect halucinant dat de influențele psychedelic rock ce pot fi regăsite în muzica lor.

Cu siguranță genul care-l cântă nu e în topul preferințelor tuturor, dar dacă vă numărați printre fanii acestuia şi doriți ceva din țara Soarelui Răsare, nu va sfiiți să „gustați" din muzica celor de la Church of Misery.

Ripping Inot Pieces

WHEN GOD'S VOICE RISES
UNLEASH MY FLAME
IT COMMAND ME TO KILL WHORE
NEVER REFUSE IT
YOU'RE NO PRICE TO LIVE HERE
PREY ON THE STREET
RIPPING INTO PIECES
HELL BESIDES YOU

YOU FILTH WHORE
" BRADFORD " RED LIGHT DISTRICT
BRING MY HAMMER
DOWN TO YOUR SKULL

Articol de: Hecate

Legende urbane japoneze

Legendele urbane au apărut ca o alternativă la folclorul care nu mai este “la modă”. Totuşi omul modern simte nevoia de a găsi noi modalităţi de a se distra şi de a-şi potoli setea pentru adrenalină, prin poveşti ce sunt destul de comice sau destul de înspăimântătoare să-i trezească interesul . La fel ca şi folclorul, fiecare ţară are propriile legende urbane, iar Japonia nu este o excepţie, în Japonia existând un număr destul de mare de legende urbane specifice, însă vă voi prezenta doar câteva dintre ele.

Kuchisake onna

Această legendă se referă la o femeie, îmbrăcată toată în alb, ce le apare şoferilor japonezi noaptea, pe marginea străzii. Aceştia, fiind seduşi de frumuseţea femeii, o iau în maşină, femeia aşezându-se pe bancheta din spate. După ce şoferul începe să-şi continue drumul, femeia îl întreabă pe acesta: “Sunt frumoasă?”, el răspunzând: “Da, eşti frumoasa.”, iar când şoferul se uită la pasagerul pe care l-a luat, femeia îşi dă jos voalul, arătându-i şoferului o faţă hidoasă, ce are gura tăiată de la o ureche la alta. Văzând acestea, şoferul încearcă să ţipe, însă tot ce se poate auzi este: “Sunt frumoasă? Sunt frumoasă? Sunt frumoasă?...”. Această legendă a avut o mare circulaţie în anul 1979.

Toire no Hanako-san

O elevă cere permisiunea de a folosi toaleta. Străbate holurile goale, iar după ce intră în baie îşi dă seama că este complet singură. Totuşi cu cât înaintează în baie începe să simtă o prezenţă, iar când trece pe lângă a patra boxă observă nişte ochi sclipitori ce o privesc. Aceasta este Hanako-san. Se spune că se află în a patra boxă din orice baie pentru fete din Japonia şi se presupune a fi fantoma unei eleve ce s-a sinucis. Totuşi Hanako nu face altceva decât să-i sperie pe cei care vor să folosească toaleta. Această poveste este atât de cunoscută încât este şi un film horror inspirat de aceasta: “Toire no Hanako-san”.

Aokigahara

Aokigahara este o pădure ce se află la poalele muntelui Fuji, şi este de secole un loc despre care miturile nu încetează să apară. Se spune că în această pădure nu funcţionează busolele, însă acest mit este parţial adevărat. Depozitele de fier din subsol pot cauza defecţiuni busolelor, însă compasele militare nu sunt afectate, doar cele din comerţ nu funcţionează în mod corespunzător. Totuşi Aokigahara este cunoscută pentru numărul mare de sinucideri care au loc în acest loc, în 2002 fiind descoperite 78 de cadaver, iar în 1998 fiind descoperite 72. Acest număr mare de sinucideri este datorat în mare parte romanului “Kuroi Jukai” (Padurea Neagră), deoarece iubiţii din roman se sinucid aici, iar autorul prezintă pădurea Aokigahara ca fiind una bâtuită de fantome.

Unele legende urbane sunt pură ficţiune, altele au şi un sâmbure de adevăr, însă toate, sunt transmise ca un fapt real, la care a fost martor o rudă sau un prieten de-al povestitorului.

Articol de: Finger

Folclorul japonez

Folclorul japonez este unul de o complexitate şi vastitate rară, fiind presărat cu o multitudine de elemente din civilizația antică a Chinei dar şi din religiile din vestul arhipelagului. Cu toate acestea există şi multe mituri alcătuite într-un stil original japonez. Credința în fantome şi demoni este adânc înrădăcinată pe tot parcursul istoriei Japoniei

Misterul morții este un fenomen care nu oferă o explicație rezonabilă multor culturi. Moartea este un „oaspete" nechemat. De-a lungul timpului, oamenii rareori au putut înțelege semnificația morții. Din acest motiv povestirile şi legendele au evoluat în jurul spiritului morții.

Japonezii cred că spiritele sunt peste tot în jurul lor. În credința shinto, după moarte omul devine un spirit, câteodata şi o zeitate. Se spune că opt milioane de zeități au trăit în rai şi pe pământ. Din legende aflăm că aceste zeități au două suflete: unul nobil şi unul violent.

În Japonia se crede că după moarte spiritul, numit la ei *reikon* (霊魂), este supărat şi impur, motiv pentru care sunt executate o multitudine de ritualuri timp de şapte ani pentru a purifica şi a împăca sufletul. Între timp, acesta aşteaptă într-un soi de purgatoriu momentul în care va fi onorat cum se cuvine pentru a trece mai departe alături de strămoşii săi, devenind un protector al familiei.

Dacă sufletul celui mort nu este purificat, el se poate întoarce în lumea celor vii sub forma unei fantome. Acestea sunt cunoscute în Japonia sub numele de *Yūrei* (幽霊). Fantoma bântuie locul unde a trăit şi persecută pe cei care îi consideră responsabili de moartea sa sau de soarta aspră pe care a avut-o cât timp a trăit. Ea va rămâne până când este eliberată de suferință cu ajutorul rugăciunilor.

O altă categorie de spirite sunt demonii. În Japonia aceştia pot rătăci între lumea celor vii şi lumea morților. Dar demonii niponi sunt diferiți față de cei europeni. În general aceştia sunt doar simpli farsori care au plăcerea să facă glume trecătorilor. Pe de altă parte ei pot fi ființe retrase care nu vor ataca decât deranjați, în timp ce alții nu atacă deloc, ci sunt considerați doar semne rele. Bineînțeles există şi demoni răi precum: Akuma, Oni sau Harionago. În general aceste ființe au puteri supranaturale în special aceea de a-şi schimba înfățişarea, dar pot avea şi diferite puteri magice prin care afectează mediul în care se află.

Vom enumera aici numai câțiva dintre demonii mai des întâlniți.

Oni (鬼) sunt creaturi asemănătoare ogrilor şi trolilor din cultura europeană. Înfățişarea lor poate varia puțin de la poveste la poveste dar în general sunt descrişi ca fiind creaturi gigantice, cu forma corpului umană, gheare ascuțite, păr lung, rebel şi o pereche de coarne în cap. Interesant este că aceştia pot fi întâlniți într-o varietate de culori. Ea poate varia între: mov, albastru, negru, maro, verde, roz, alb şi cel mai adesea roşu. Deşi în ultima vreme oni au căpătat o înfățişare mai prietenoasă, prin

natura lor sunt considerate ființe rele care aduc boli, dezastre naturale şi alte lucruri neplăcute.

Yuki-onna (雪女 femeia zăpezilor) este o altă figură proeminentă în folclorul japonez. Este descrisă ca fiind o femeie înaltă, frumoasă cu părul foarte lung şi pielea atât de albă că se confundă cu zăpada. În poveşti se spune că apare în timpul furtunilor de zăpadă şi îi îngheaţă pe călători cu răsuflarea sa, sau alteori îi rătăceşte până când aceştia cad pradă frigului. În unele cazuri ea prezintă trăsături vampirice, hrănindu-se cu forţa vitală a victimelor sale. Asemeni lui Oni, Yuki-onna era un spirit exclusiv rău până în secolul XVIII când poveştile au început s-o umanizeze şi să-i pună în evidenţă natura tragică şi frumuseţea efemeră.

Tengu (天狗 câinii cereşti) sunt poate cele mai cunoscute spirite din clasa yokai (demoni sau monştri) dar sunt veneraţi totuşi uneori ca spirite sacre. Denumirea de „tengu" provine de la câinele demon cu acelaşi nume din cultura chineză. Cu toate acestea încă de la început, în viziunea nipona, ei s-au asemănat mai mult cu păsările prădătoare, fiind reprezentaţi adesea cu ciocuri. În timp, trăsăturile lor s-au umanizat şi ciocurile au devenit nasuri deosebit de lungi, aceasta rămânând, până în ziua de azi, însuşirea lor distinctivă. Tengu sunt văzuţi în primul rând ca opozanţi ai budhismului,

mai ales în cursul secolului XII. Există multe poveşti în care aceştia îi conduc pe călugări spre moartea lor, posedează femei pentru a-i seduce pe aceştia sau jefuiesc templele. Prin secolul XIII apar relatări în care tengu răpesc călugări budhişti şi băieţi tineri. Baieţii sunt mereu returnaţi dar călugării sunt găsiti legaţi de vârfurile copacilor sau alte locuri înalte. Luând în considerare că toate victimele se întorc în final, ar putea să nu pară atât de răi, dar relatările susţin că toate victimele se întorceau în pragul nebuniei sau al morţii. Tengu din această perioadă sunt vazuţi ca foarte mândri şi aroganţi, de aici expresia modernă „*tengu ni naru*" literalmente „se transformă într-un tengu".

O ultimă categorie de demoni asupra căruia ne oprim sunt **Kappa** (河童 copil al râului). Kappa sunt înfăţişaţi având corpul de mărimea unui copil dar cu trăsături asemănătoare mai degrabă cu cele a unei maimuţe sau a unei broaşte. Reprezentările îi arată având cochilii de ţestoasă şi solzi pe tot corpul. Ei locuiesc în lacuri şi râuri, în toata Japonia, fiind un fel de spirite ale apei. Kappa sunt nişte fiinţe înşelătoare care

fac mereu rău într-o formă sau alta. Acestea pot fi fapte mărunte cum ar fi să se uite pe sub kimonouri sau să tragă de oameni, până la fapte mai grave cum ar fi să fure din culturile oamenilor, să răpească copii şi să violeze femei. Se spune de fapt că una din

mâncărurile preferate ale acestor fiinţe sunt copii mici, cărora le devorează interioarele, dar asta nu înseamnă că se vor da în lături la adulţi. Singura mâncare care le place mai mult decât copiii sunt castraveţii. Oamenii aruncă adesea castraveţi cu numele lor insctripţionate pe ei în apele infestate cu kappa, drept ofrande ca aceştia să-i lase sa se înbăieze. Un aspect interesant e că până şi în zilele noastre se pot întâlni semne în unele locuri care îi avertizează pe trecători de pericolul Kappa.

Deşi există şi ceremonii specifice fiecărui demon sau spirit în parte, existau pe vremuri şi ceremonii cunoscute ca ONI-YARI sau TSUINA, făcute pentru a exorciza demonii. Aceste ritualuri erau de obicei făcute în ultima noapte a anului în Palatul Împăratului. Pe parcursul ritualului oamenii aruncau boabe de soia mucegăite în patru direcţii şi strigau: „intră noroc, demon pleacă, dispari”. Frica de durere se spune, făcea ca demonii să fugă.

Majoritatea miturilor japoneze, aşa cum sunt ele cunoscute astăzi, se găsesc în cărţi vechi ca „Nihonshoki”, „Kojiki”, etc. „Kojiki” sau „Cronica faptelor antice” este cea mai veche carte cunoscută despre mituri, legende şi istorie din Japonia. Folclorul nipon este unul cu adevărat bogat şi interesant, meritând toată atenţia. Multitudinea de demoni din cultura lor şi relaţia acestora cu oamenii arată că japonezii au înţeles necesitatea dualităţii în lume sub forma binelui şi răului, venerându-le pe amândouă.

Articol de: Serene
Revizuit de: Hecate

Sakata no Kintoki

Sakata no Kintoki este un vestit samurai care a trăit în perioada Heian (secolul 12) şi a fost unul din slujitorii loiali a legendarului Raikoh (pe numele său real Minamoto no Yorimitsu). El a făcut parte din grupul de luptători cunoscuți drept *Shitennō* (“Cei patru regi ai cerului” în cultura Budista) compus de asemeni din: Urabe no Suetake, Watanabe no Tsuna şi Usui Sadamitsu, toți servindu-l cu credință pe Raikoh.

Probabil vă întrebați până acum de ce nu vorbim despre însâşi faimosul lor lider dacă l-am stabilit deja ca o figură legendară. Motivul este că eroul nostru este o figură poate chiar mai cunoscută decât stăpânul său şi omagiat în toată Japonia. Un războinic puternic cu o legendă pe măsură, care asemeni multor altora au înlforit în timp de la om la om până au ajuns cum le ştim noi azi.

De fapt Kintoki a fost celebru încă de mic copil pe când trăia în pădure şi era cunoscut drept Kintaro (金太郎 – băiatul de aur).

Există multe poveşti diferite despre originile şi copilăria lui Kintaro. Unele susțin că mama sa ar fi fost prințesa Yaegiri, fiica unui aristocrat pe nume Shimanchoja. Se zice că datorită unor neînțelegeri urmate de lupte între soțul şi unchiul ei, aceasta a fost nevoită să fugă în pădure împreună cu fiul ei. Alte variante susțin că mama sa ar fi murit sau l-ar fi lăsat pe copil să moară. Cele mai cunoscute versiuni îl leagă pe micul Kintaro de Yama-uba. În aceste poveşti, Yama-uba l-ar fi găsit în pădure şi l-a luat să-l crească sau în alte variante mama lui Kintaro ar fi devenit atât de urâtă în timp încât chiar ea ar fi pornit legenda bătrânei vrăjitoare.

Toate legendele se înteleg însă asupra unui aspect: încă de mic Kintaro era rotofei şi sănătos, plin de curaj şi neobosit. Se spune că purta numai o bavețică cu simbolul chinezesc „aur” (金) inscripționat pe ea şi avea cu el mereu un topor (simbol chinezesc al tunetului). La rarele ocazii când întâlnea copii prin pădure, acesta devenea rapid şeful lor, însă în cea mai mare parte, prietenii săi erau animalele de pe munții Kintoki şi Ashigara.

De asemeni se relatează că era nemaipomenit de puternic, putând să sfărâme bolovani, să smulgă copacii din pământ şi să le rupă trunchiurile ca pe nişte surcele. Animalele îi serveau ca mesageri şi pentru călătorit, iar unele legende susțin chiar că învățase graiul lor. Am putea spune, un veritabil Tarzan nipon. În poveşti îl întâlnim mereu făcând fapte de vitejie, luptându-se cu monştri, demoni sau învingând urşi în lupte sumo.

Mai târziu Kintoki se întâlneşte cu faimosul samurai Yorimitsu Minamoto în timp

ce acesta trecea prin zona Muntelui Kintoki. Impresionat de forța extraordinară a acestuia Minamoto îl invită alături de el la Kyoto să-i devină slujitor. Aici va studia arte marțiale şi ulterior este numit liderul grupului Shitenno datorită forței şi vitejiei sale.

Dar deşi poveştile copilăriei sale încântă imaginația, Kintoki a fost un simplu om care s-a născut se pare, nu în pădure ci în Casa Suzaku şi l-a însoțit într-adevăr pe Raiko, dar nu în lupte împotriva demonilor fioroşi ci în lupte pentru putere sau împotriva hoților şi asasinilor vremii care mai târziu au fost demonizați.

Cu toate acestea imaginile lui Kintaro Kintoki sunt adânc înrădăcinate în cultura japoneză ca simboluri ale vitejiei, în special micul Kintaro. Imaginea sa apare pe statui, în cărțile de poveşti, în anime, manga şi chiar papuşi. Există de asemeni dulciuri care îi poartă numele, încă din perioada Edo.

O altă tradiție japoneză este acea de a decora camerele baieților nou-născuți cu papuşi Kintaro de Ziua Copilului (5 mai). Pentru ca aceştia să crească la fel de puternici ca Băiatul de Aur.

Un altar în cinstea eroului poate fi găsit la baza Muntelui Kintoki, în zona Hakone în apropiere de Tokio. În apropiere se află un bolovan care se presupune că el însuşi l-a sfărmat.

Oricare ar fi adevărul şi indiferent unde se termină realitatea şi începe legenda, copilul Kintaro şi samurai-ul Kintoki sunt două figuri bine înrădăcinate în cultura japoneză şi fără îndoială foarte iubite.

Articol de: Hecate

HellSing OVAs

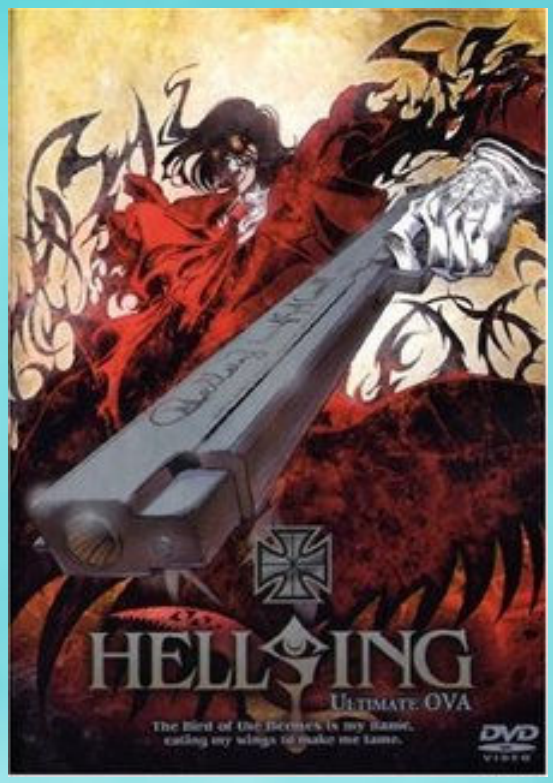

HellSing este probabil unul din animeurile cele mai cunoscute, create după o mangă la fel de cunoscută. După seria horror apărută în 2001, în 2006 sunt difuzate întâi doua ovauri, apoi în 2007 apare şi al treilea. Primele două ovauri sunt un remake al primelor episoade din serie, însă al treilea continuă firul epic din mangă.

HellSing ne prezintă misiunile pe care le îndeplineşte organizaţia HellSing şi încercările la care este supusă aceasta. Sunt o asociaţie ce luptă împotriva vampirilor şi monştrilor, ce aparţine Bisericii Protestante, şi din acest motiv apar conflicte între HellSing şi Iscariot, Secţiunea XIII a Vaticanului, ce este sub conducerea Bisericii Catolice.

Primul ova reprezintă intriga animeului, anunţând crizele ce vor avea loc în organizaţie. Povestea începe cu un preot vampir ce a transformat un sat întreg în "ghouls", iar poliţia vrea să oprească "răscoala" ce s-a ivit în sat, însa unităţile trimise dispar una câte una. Aici intervine Integra Wingates HellSing, liderul grupării anti-vampiri, care işi trimite cea mai puternică armă pentru a omorî monştrii din sat. Asasinul acestei organizaţii este un vampir antic, pe nume Alucard. El îşi îndeplineşte misiunea care i-a fost dată, însă este nevoit să o împuşte pe Seras Victoria. Cu o rană mortală, Seras este pusă în faţa unei dileme: să aleagă să moară, sau să îmbrăţişeze noaptea şi să devină un vampir, aceasta alegând a doua variantă. Spre sfârşitul primului ova adevărata criză din HellSing începe, deoarece Alucard şi Seras se confruntă cu părintele Anderson, asasinul Secţiei XIII a Vaticanului, acest conflict anunţând o criză între HellSing şi Iscariot. După acest punct criza ia amploare, în cel de-al doilea ova Integra pierzându-şi toţi soldaţii, iar în cel de-al treilea fiind forţată să angajeze mercenari. Totuşi HellSing nu este un anime atât de grav pe cât s-ar crede, având două tipuri de comic ce iţi pot aduce zâmbetul pe buze chiar dacă ai avut o zi proastă. Apare un umor pueril, ce se regăseşte atât în ova cât şi în manga, ce poate distra şi un copil şi un umor negru, sadic, specific mai mult lui Alucard decât celorlalte personaje, mai greu de digerat.

Personajele din ova sunt groteşti, însă toate au o mască pe care şi-o pun atunci când sunt nevoite să trăiască în societate. Părintele Anderson este blând cu copiii, chiar se gândeşte să-i aducă la muzeu, însă odată ce îl întâlneşte pe Alucard este stăpânit de dorinţa de a omorî orice monstru, transformându-se şi el într-unul. Integra este doamna cu bune maniere, respectată de cei din organizaţie, care însă stie să tragă cu un pistol foarte bine şi nu ezită să-l folosească, Walter este majordomul bătrân, în

spatele căruia se ascunde o adevărată maşină de ucis. Seras mai are urme de umanitate, nedorind să bea sânge, sau să omoare, însă odată ce este în pericol setea de sânge devine necontrolabilă, transformându-se într-un adevărat vampir. Până şi Alucard îşi ascunde adevărata faţă, inamicii lui fiind îngroziţi odata ce i-au văzut adevărata înfăţişare, fiind capabil să convoace spiriduşi, să-şi modifice forma corpului şi să se regenereze.

Un alt aspect interesant al personajelor este relaţia stăpân-servitor. Integra este stăpâna lui Walter şi a lui Alucard, ambii ascultând ordinele date de aceasta, însă modul în care le îndeplinesc sunt oarecum contrare. Walter nu pune nici o întrebare, şi îşi îndeplineşte ordinul în linişte, însă Alucard este diferit, făcând mai mult ce doreşte el, decât ce vrea Integra, în al treilea ova observându-se modul în care o manipuleaza pe aceasta pentru a-i da ordinul de a-i omorî pe oamenii care i se împotrivesc şi de a o face să se îndoiască de deciziile luate. Seras este un alt servitor umil, al lui Alucard, ea fiind cea care este transformată în vampir de acesta, însă ea refuză sa bea sângele stăpânului ei, dorind sâ-şi păstreze puţin din umanitatea pe care a avut-o, totuşi în celelalte privinţe urmează ordinele stăpânului fără nici cea mai mică ezitare.

Un aport mare la atmosfera macabră din anime l-a avut grafica acestuia. Culorile din ova sunt, în mare parte, culori închise, majoritatea scenelor petrecându-se noaptea, într-o cameră întunecată, făcând totul să pară real. Sângele este din abundenţă, şi pare foarte real, iar cadavrele cu craniile sfărmate ce mişună tot timpul pe coridoarele clădirilor în care au loc scenele de luptă fac din HellSing un anime ce nu e recomandat copiilor. Şi personajele sunt create cât mai realist cu putinţă, expresiile lor fiind bine conturate şi evidenţiate, iar forma adevărată a lui Alucard este redată într-un mod mult mai înfricoşător decât cel din serie.

Muzica nu a avut o mare influenţă asupra mea, pasajele cu muzică fiind puţine, şi sincer să fiu nici nu mi-am dat seama că există aşa ceva în ova, de la prima vizionare. Singura muzică despre care pot spune ceva este cea de la sfârşitul fiecarui ova, melodiile respective inspirându-ţi un vag sentiment de frică .

Foarte mult sânge, vampiri, arme, preoţi ce se bat cu baionete, lupte destul de breath-taking şi umor… ce să mai ceri de la un anime horror? Totuşi este un anime ce se axează mai mult pe acţiune şi scene violente, decât pe evoluţia personajelor. Însă în materie de horror-anime cred că HellSing este o creaţie reuşită, şi de abia aştept HellSing OVA IV care are data de lansare în Octombrie 2007.

Articol de: Finger

Akira

Omul se va lăsa controlat de putere, sau o va controla? „Akira”, anime difuzat în 1988, îşi propune să ne răspundă, într-o oarecare măsură, la această întrebare.

În acest horror, regizorul Katushiro Omoto ne prezintă Noul Tokyo în 2019, reconstruit după explozia din Al Treilea Război Mondial din 1988, un Tokyo depravat, plin de bande de motociclişti, droguri şi de revoluționari, lumea prezentată în Akira fiind una specifică genului cyberpunk. Filmul începe cu o bătaie între două bande de motociclişti: „The Clowns” şi „The Capsules”, fiind numele celor doua bande. Din „The Capsules” fac parte personajele principale, Kaneda şi Tetsuo, iar în timpul acestei confruntări are loc intriga animeului. Urmărind un motociclist Tetsuo loveşte un copil, însă în mod miraculos băiatul nu pățeşte nimic, singurul rănit fiind motociclistul nostru. La scurt timp după aceast accident armata vine să recupereze copilul care este rezultatul unui experiment guvernamental, iar Tetsuo este luat şi el, împotriva voinței lui Kaneda şi a celorlalți din bandă. În cadrul unității militare este supus unor analize, iar spre stupoarea doctorilor se află că acesta deține o putere asemănătoare lui Akira, omul care a distrus Tokyo în trecut. Din acest punct puterea lui evoluează, iar după ce evadează şi este readus în incinta bazei militare devine din ce în ce mai conştient de abilitățile telechinetice pe care le deține, începând problemele atât pentru el, cât şi pentru locuitorii oraşului Noul Tokyo.

Personajele din „Akira” sunt caracterizate în mare parte de o singură trăsătură: dorința de putere, însă raportul în care primesc puterea şi modul în care doresc să o folosească este diferit. Tetsuo doreşte puterea pentru a se elibera de protectoratul lui Kaneda, care de mic copil i-a luat apărarea acestuia şi l-a salvat aproape de fiecare dată. Însă puterea pe care o primeşte acesta pune stăpânire pe el, şi începe să-l

controleze. Mijloacele pe care pune stăpânire sunt asemănătoare unui zeu, şi asemănătoare lui Akira, fiind capabil să creeze un nou Univers. În drumul lui spre putere Tetsuo distruge viețile celor din jur, omorând oamenii fără nici cea mai mică ezitare, şi nefăcând distincția dintre armată, cei care vroiau să îl oprească, şi civili, iar în final, când deține puterea se transformă într-un monstru. Kaneda este cel care vrea să-l oprească pe prietenul său, protejându-şi în acest mod prietenii şi răzbunându-şi prietenul omorât de Tetsuo. Colonelul, asemeni lui Kaneda, dorește puterea pentru a-şi putea îndeplini sarcina, aceea de a proteja orașul în care trăiește şi oamenii din Tokyo. Politicienii sunt o alta categorie care doresc să controleze țara, şi devin corupți, manevrând din spatele cortinelor instituțiile din Tokyo, până şi revoluționarii fiind simple marionete ale oamenilor din Guvern.

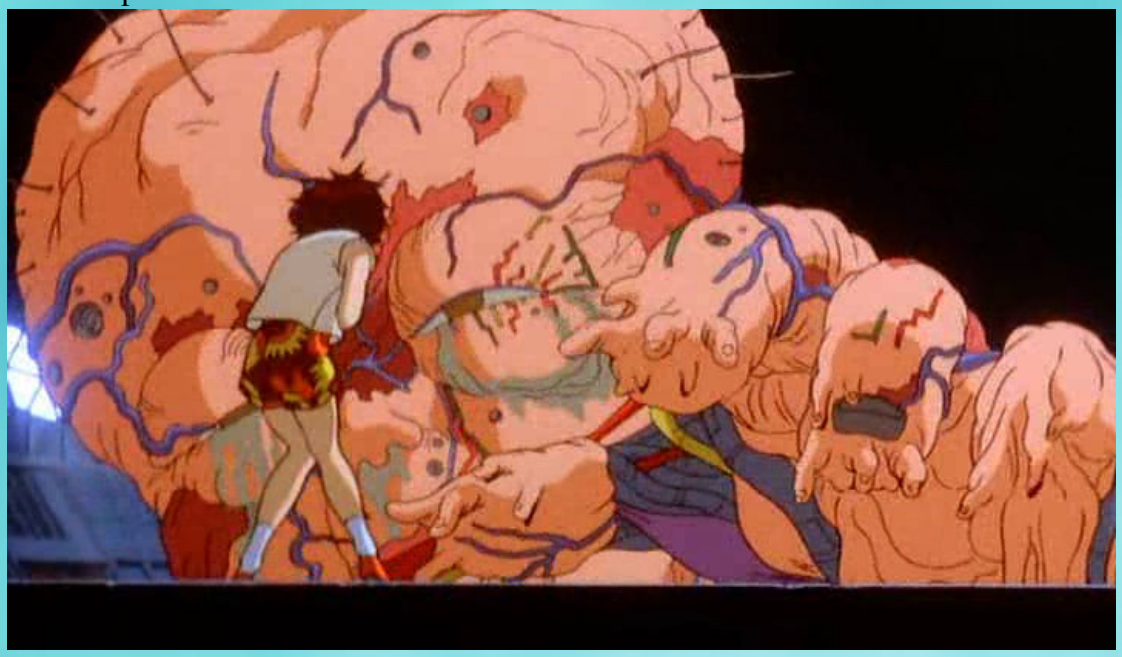

Soundtrackul din „Akira” este compus din cântece tradiționale budiste şi japoneze ce aduc un plus de semnificații filmului, evidențiând şi mai mult ideea de reîncarnare (distrugere şi recreare) prezentă în filosofia budistă. Muzica este în deplină concordanță cu acțiunea, amplificând efectele vizuale şi sentimentul pe care ți-l inspiră o anumită scenă, accentuând imaginea de oraş în decădere a Noului Tokyo.

Grafica nu m-a impresionat, acest lucru datorându-se şi faptului că animeul este unul foarte vechi, însă pentru timpul în care a fost creat, e destul de reuşită, chiar mi-au plăcut cum sunt realizate unele scene din film; personal chiar am savurat luptele dintre bandele de motociclişti.

„Akira” este un clasic ce nu trebuie ratat, un anime ce are mai multe subîntelesuri decât multe altele, şi un anime ce prezintă un posibil răspuns la o întrebare ce şi-o pun foarte mulți dintre noi: „Ce se întâmplă când un om devine Dumnezeu?”.

Articol de: Finger

Devil may cry 3

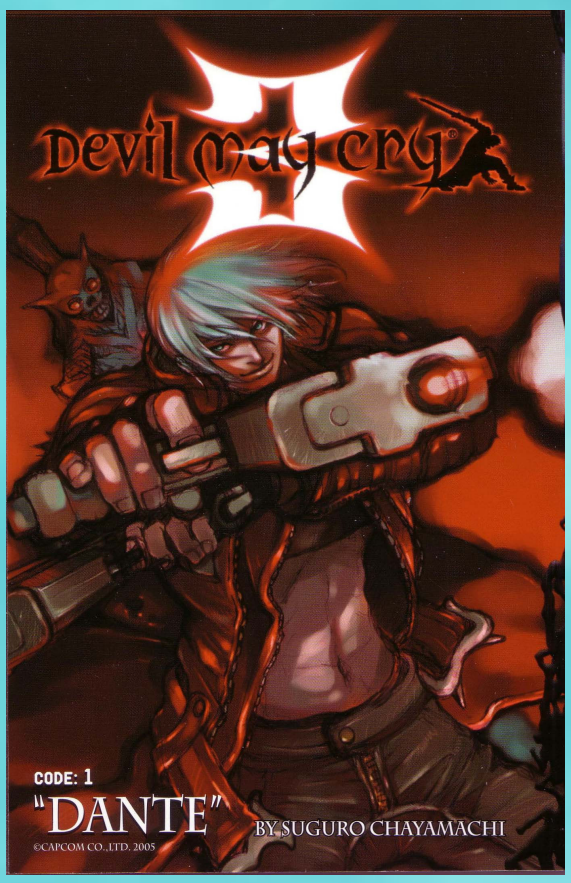

După succesul enorm înregistrat de jocul *Devil May Cry 3: Dante's Awakening,* tot în 2005 apare în Japonia şi un manga purtând acelaşi nume. Autorul Suguro Chayamachi, împarte seria în trei volume şi preia firul poveştii cu un an înainte de acţiunea din joc. Astfel pasionaţii jocului pot afla cum a pornit conflictul între Dante şi Vergil dar şi în ce împrejurări au ajuns să se cunoască personajele din joc.

Cele trei volume sunt: „Code 1: Dante", „Code2 : Vergil" şi „Code 3 : Lady", cel din urmă nefiind încă eliberat. Dintre celelalte două volume însa, volumul 1 descrie acţiunea din punctul de vedere a lui Dante în timp ce volumul 2 e perspectiva fratelui său geamăn Vergil.

Acţiunea începe simplu, printr-o incursiune în trecut. Ni se aduce la cunoştinţă cum, în urmă cu 2000 de ani, s-a pornit o revoltă condusa de demonul Sparda (zis în serie „The Dark Knight Sparda") care a trecut de partea binelui şi luptă acum cu propria rasă. Datorită puterii sale imense, porţile spre Lumea de Apoi sunt sigilate şi oamenii pot trăi în pace fără teama unei noi invazii a demonilor.

După această scurtă relatare de numai câteva pagini, cititorul face cunoştiinţă şi cu Dante, unul din cei doi fii a lui Sarda şi muritoarea pe care a iubit-o. Acesta lucrează ca mercenar, sau mai exact ucigaş de demoni, sub un individ pe nume Enzo.

În volumul „Code2: Vergil", cei doi fraţi sunt puşi faţă-n faţă pentru prima dată în serie, dar nu înainte ca fiecare să întâmpine piedici în misiunile ce şi le-au propus. Ruptura dintre cei doi se produce când Vergil hotărăşte să-şi onoreze sângele de demon ce-i curge prin vene, desigiland porţile Lumii de Apoi şi devenind stăpân peste toate, în timp ce Dante se apropie mai mult de latura umană, protejându-i pe oameni, asemeni tatălui său.

Personajele întâlnite sunt puţine, chiar dacă luăm în considerare şi trecatorii de pe stradă. Ar trebui probabil să numărăm şi toţi demonii măcelăriţi de Dante ca să avem un număr mai mare. Personajele principale sunt Dante şi Vergil, primul fiind protagosistul iar cel din urmă antagonistul, deşi povestea este văzută din perspectiva amândurora.

Ce mai putem spune despre Dante în afară de cele deja menţionate? Ar mai fi fără îndoială câteva lucruri. Prima impresie care o lasă? Din primele pagini aş zice cu siguranţa acea de burlac tipic, dezordonat supravieţuind pe bază de pizza (amice, o menajeră sau o pietenă, găseşte-ţi cât mai repede!). De fapt asta nu e doar o impresie, e un adevăr, dar se trece cu vederea când personajul în sine arată atât de bine (hey, ce

vreți,sunt fată! >_<). Trecând şi peste acest detaliu nu prea important pentru unii, am fost plăcut impresionată de personalitatea protagonistului care sfidează înfăţişarea sa destul de dură. Deşi este pe jumatate demon, lucru care îl face foarte puternic, el a ales să protejeze oamenii în loc să profite de abilităţile sale. Dar să nu vă imaginaţi acum un îngeraş neînteles, prin natura sa el este un adevărat aventurier. De remarcat este şi umorul lui Dante, de cele mai multe ori de natură sarcastică, dar şi umor negru sau alteori puţin vulgar. Ca să menţionez numai câteva din „întelepciunile lui": „It's always a creepy old castle. Don't bad guys ever yearn for a bungalow?", „You're a loon, I get that. Hell, one time I got so wasted I proposed to a mop" şi preferata mea „I'll feng shui this room with your diseased brains if you don't give me the girl".

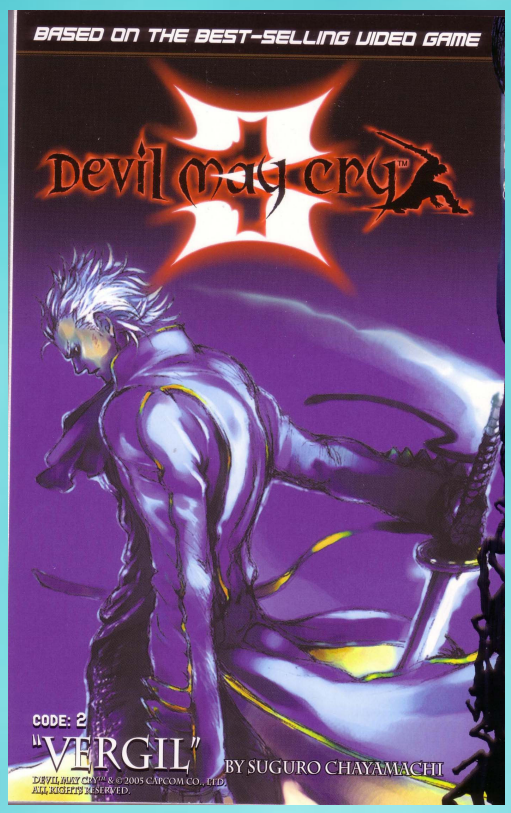

Vergil, pe de altă parte are o personalitate exact opusă geamănului său. Este rece, gânditor şi flămând după putere, dorind să devină demon pe deplin. Îl urăşte pe Dante pentru nepăsarea sa şi grija care o arata faţă de oameni. El îşi ia antrenamentele în serios şi întelege (crede el) ce înseamnă cu adevărat a fi un urmaş al puternicului Sparda.

Grafica e bine realizată, deşi nu putem vorbi de clasicul stil japonez cu trăsături fine şi ochi mari, ci din contra un stil destul de realist, dar nu mai puţin plăcut. Există multe imagini dinamice şi chiar poziţii ce dau impresia că secvenţele au fost scoase direct din joc. Feţele personajelor exprimă bine emoţiile prin care trec personajele, până în cele mai mici detalii, demonii în schimb nu sunt nişte apariţii deosebite, fiind uşor trecuţi cu vederea fără a stârni un interes deosebit.

De menţionat este că acest manga a fost adaptat într-un serial anime cu acelaşi nume, care a început să ruleze din luna iunie pe posturile japoneze şi va avea, se pare 12 episoade.

Acestea fiind spuse, nu rămâne decât să vă las un ultim îndemn spre a citi acest manga care va mulţumi cu siguranţă atât pe împatimiţii jocului cât şi pe cei care au doar puţin timp la dispoziţie şi încearcă să-l folosească cumva.

Articol de: Hecate

Special: Tehnica în Rurouni Kenshin

Fără îndoială Rurouni Kenshin este unul din serialele care a dus la popularizarea luptelor cu sabia şi a artelor marţiale în general. Şi chiar dacă unii nu au devenit practicanţi ai acestor sporturi aflate la limita cu arta, cu siguranţă v-aţi visat măcar o dată într-o situaţie asemănătoare celor din serial, doborându-vă duşmanul şi uimindu-i pe toţi cu tehnicile voastre. Exact cât este adevăr şi cât e ficţiune în trăsăturile acestor tehnici vom afla în cele ce urmează, dar vom afla şi câte tehnici există în serie şi ce înseamnă acestea.

Hiten Mitsurugi Ryuu

Acest stil este folosit atât de Kenshin cât şi de Hiko Seijirou, şi este un stil cu multe tehnici ce pot fi folosite într-o varietate de situaţii.

Ryu Tsui Sen

Tehnica aceasta implică o lovitură venită de deasupra, ţintind spre zona neapărată de deasupra capului. În situaţii reale nu este practică, dat fiind faptul că majoritatea oamenilor nu pot sări liber la o aşa înălţime. Este bună însă dacă te afli la o înălţime mai mare decât cea a oponentului.

Ryu Tsui Sen-Zen

Această tehnică este la fel ca cea anterioară, singura diferenţă fiind mişcarea executată de sabie. În loc de mişcarea de despicare, sabia rămâne dreaptă pentru a se înfinge direct în corpul oponentului.

Hi Ruy Sen

Aceasta este o tehnică de a lua adversarul prin surprindere împingând sabia din teacă încât mânerul acesteia îl loveşte pe celălalt în abdomen. Deşi este folosită cu succes în serial, tehnica are serioase limitări în realitate, oponentul ar trebui să fie la o distanţă foarte mică şi în caz de nereuşită, există posibilitatea de a pierde sbia.

Ryu Kan Sen

Principiul de bază al acestei tehnici este unul foarte folosit în artele marţiale. Când oponentul încearcă un atac direct foarte puternic, adversarul nu trebuie decât să paşească în lături şi să-l lovească într-un punct slab. Situaţia e puţin diferită totuşi în Ryu Kan Sen. În anime, Kenshin paşeşte lateral în faţa unui atac, dar apoi execută o rotaţie de 180 de grade înainte de a-şi lovi

inamicul în ceafă. În realitate, această tehnică nu este foarte practică, în primul rând datorită vitezei de execuţie foarte mare care ar fi necesară şi în al doilea rând fiindcă nu este indicat ca spatele să fie lăsat descoperit.

Ryu Kan Sen – Tsumuji

În serial aceasta este descrisă ca fiind o tehnică foarte puternică. Ea implică un salt rapid către atacator, ocolirea atacului şi apoi o lovitura din spate. Într-un caz real, această tehnică nu este tocmai posibilă.

Ryu Sou Sen

Această tehnică implică atacarea a 9 puncte vitale pe corpul inamicului într-o succesiune rapidă, dar deşi un astfel de atac ar putea fi executat cu succes de un profesionist, este greu de crezut că ar ajunge la viteza pe care o prezinta Himura în serial.

Ryu Sou Sen-Garami

Este o o variaţie de Ryu Sou Sen care implică doar atacarea continuă, succesivă a unui singur punct vital. Şi această tehnică este plauzibilă dar, utilizatorul ei ar trebui să fie permanent pregătit să se apere pentru cazul în care oponentul reuşeşte să bareze atacul.

Ryu Shou Sen

Aceasta este o tehnică de contraatac în cazul loviturilor venite de deasupra (Ryu Tsui Sen sau Ryu Tsui Sen-Zen). Acest fel de atacuri fiind foarte rare, tehnica este inutilă în realitate dar nu absolut imposibilă.

Dou Ryu Sen

Tehnica este folosită în serial ca o metodă de distragere a inamicului înaintea unui atac mai puternic. Ea constă în „tăierea" pământului cu lama pentru a împroşca inamicul cu pietre şi praf. Tehnica este posibilă dar nu şi practică, din mai multe motive. Unul ar fi pericolul de a deteriora lama şi un al doilea gravitaţia însăşi ce n-ar permite ceva asemănător cu atacul din anime.

Son Ryu Sen

O tehnică mai realistă decât majoritatea, implică două atacuri consecutive, primul cu sabia, al doilea cu teaca. Simplu şi foarte de efect.

Kuzu Ryu Sen

Această tehnică este imposibilă şi implauzibilă în realitate. Asemeni Ryu Sou Sen**,** ea implică atacarea a 9 puncte vitale, dar lucrul care o face imposibilă este atacarea lor în acelaşi timp.

Ama Kakeru Ryu no Hirameki

Aceasta este tehnica supremă şi de succesiune a stilului Hiten Mitsurugi Ryu. În mod uimitor probabil pentru unii, această tehnică este perfect posibilă. Toată diferența stă în piciorul stâng. De obicei un atac este condus cu piciorul drept, dar această tehnică presupune înaintarea cu piciorul stâng. Acest lucru serveşte drept factor surprizăa, ajută la tragerea mai rapidă a sabiei dar şi la folosirea mai eficientă a forței corpului, punând mai multă putere în atac.

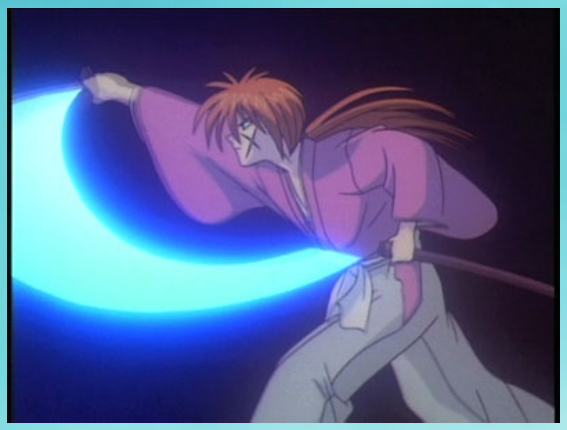

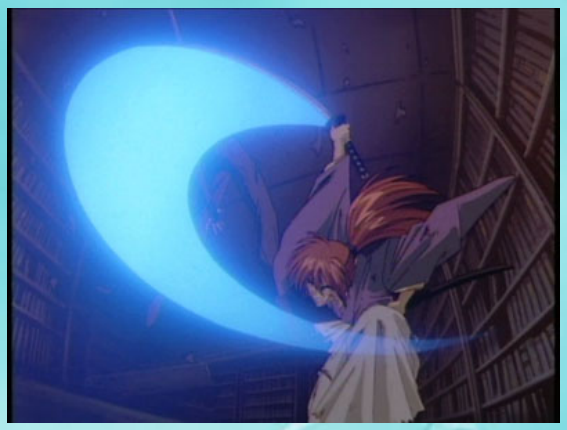

TRADUCEREA TEHNICILOR

Din considerentul că traducerile sună ciudat în limba română şi că nu există o traducere oficială pentru ele, ne vom limita la cele în limba engleză.

Kenshin Himura si Seijuro Hiko

Hiten Mitsurugi Ryuu: Flying Dragon's Honorable Sword Flow (?)

Battou Jutsu: Sword Cutter Skill or Sword-draw Art

Ryuu Tsui Sen**:** Dragon Mallot Flash

Ryuu Sho Sen: Dragon Rising Flash

Ryuu Tsui Sho Sen (combo move): Dragon Mallot Rising Flash

Dou Ryuu Sen: Ground Dragon Flash

Sou Ryuu Sen: Twin Dragon Flash

Ryuu Sou Sen: Dragon Double Flash

Ryuu Kan Sen: Dragon Wind Up Flash

Ryuu Kan Sen Kogarashi: Dragon Wind Up Flash Tree Blast

Ryuu Kan Sen Tsumuji: Dragon Wind Up Flash Hair-spin

Sou Ryuu Sen Ikazuchi: Twin Dragon Flash Lightning

Hi Ryu Sen: Flying Dragon Flash

Ryuu Kan Sen Arashi: Dragon Wind Up Flash Storm

Kuzu Ryuu Sen: 9 Headed Dragon Flash

Ama Kakeru Ryuu No Hirameki: Heaven's Soaring Dragon Flash

Articol de: Inuken

Angel's corner: X TV

După destul de notabilul eşec al filmului X/1999, seria de 24 de episoade creată de acelaşi Studio Madhouse oferea noi speranţe fanilor manga. Din fericire, animeul reuşeşte să se separe într-un mod fericit de faima negativă a predecesorului apărut în ziua „fatidică" de 1.01.2000.

Intriga este relativ simplă. Avem şapte Dragons of Earth („Seven Angels") care vor să distrugă pământul şi să aducă o "revoluţie" care va schimba planeta aşa cum o ştim, şi şapte Dragons of Heaven („Seven Seals"), care doresc să protejeze umanitatea. Kamui, personajul principal, află că este destinat să aleagă una dintre cele două tabere, să lupte şi să-i conducă spre o eventuală victorie. La început pare destul de nepăsător, dar în momentul în care prietenii lui, Fuma şi Kotori Monou, încep să sufere de pe urma conflictului ajunge să se implice. De aici, apar tot soiul de conflicte şi poveşti secundare, toate învârtindu-se în jurul ideii "luptei cu destinul". Această idee devine şi tema rezonantă a animeului : poate omul lupta cu destinul, îl poate schimba…? Deci, avem de-a face cu o altă serie axată pe o anumită apocalipsă şi pe cei implicaţi în ea … sau oare?

Animaţia din X Tv, este în mare parte lăudată. Chiar şi după cei aproape 6 ani de la apariţie, se menţine surprinzătoare. Fineţea şi detaliile peisajelor sau a caracterelor nu-şi pierd din valoare nici în scenele rapide de acţiune. Fiecare unghi al camerei pare că este ales cu strictețe, lumina, culorile par că sunt aşezate cu multă atenţie astfel încat să aducă o mai multă importanţă caracterelor. Şi totuşi, X Tv suferă, poate, de originalitate. Stereotipurile sunt uşor evidente. Un erou tipic: păr negru, chip alb tăiat în linii perfecte, figura prelungă şi elegantă, etc., eleve tipice cu uniforme tipice. Cu alte cuvinte, nimic care să iasă din normal.

Soundtrack-ul, este un alt punct la care acest anime primeşte note maxime. Opening-ul şi Ending-ul par potrivite seriei, iar muzica de pe fundal, cu tente clasice, rezonează foarte bine cu scenele din serie. Vocile seiyuu se potrivesc la perfecţie, chiar, cu ale lor caractere. Şi totuşi, ce face OST-ul sa fie uşor dezamăgitor? Lipsa unui repertoriu! Melodiile, deşi superbe, sunt puţine. Prin urmare, se vor auzi aceleaşi acorduri de îndeajuns de multe ori încât să devină uşor iritant. Din fericire, însa, calitatea soundtrack-ului reuşeşte să acopere şi această imperfecţiune.

Povestea pe cât de cunoscută (sfarşitul lumii, bătălie între bine şi rău), pe atât are o unicitate ce depinde în totalitate de deciziile luate de caractere, de hotărârile lor, pe conflictele şi relaţiile dintre ele. Prin urmare avem un „character driven storyline". Cum am mai specificat, intriga se învârte în jurul lui Kamui şi al deciziei sale. Iar, când el alege, povestea se pune în mişcare şi lucrurile încep să devină mai interesante. Sunt explorate teme ca destinul, vise, dorinţe, care reuşesc să adauge o anumită profunzime şi să creeze o atmosferă serioasă şi uşor melodramatică. Există un punct în serie, undeva pe la mijloc, în care pasul acţiunii încetineşte. Deşi, de multe ori acest lucru a enervat, în acele episoade se pune un mare accent pe caracterizarea unor

personaje, pentru a face privitorul să le înteleagă mai bine. Cât de necesară este această încetineală, depinde de părerile fiecăruia.

Cel mai nefericit aspect, este faptul că acțiunea, în plenitudinea ei, apare doar la sfârşitul animeului. Până atunci, avem foarte multe personaje încărcate emoțional până la refuz, o soartă a lumii ce atârnă de un fir firav, o continuă hârjoneală între bine şi rău, dar nimic cu adevărat notabil. Deşi de-a lungul seriei vor fi răsuciri de situație sau situații la limită, din păcate lipsa unei acțiuni face povestea destul de greu de digerat.

Din punct de vedere al caracterelor, importanța acestora este indiscutabilă. Deşi, un pic mai mult background nu ar fi stricat, X Tv cu siguranță nu duce lipsă de personaje interesante. Diversitatea lor este uşor de observat în clipele în care atenția se mută de la un caracter la altul, iar interesul rămâne acelaşi. Accentul se pune destul de mult pe alegerile şi perspectivele lor, şi nu este foarte greu să nu „te aproprii" de anumite personaje, iar, emoțiile şi acțiunile lor sunt foarte frumos depictate. Fiecare are o putere unică care face mai interesantă o bătălie, dar şi personajele în sine. Însa, un neajuns ar fi faptul că cei Seven Angels nu primesc la fel de multă atenție ca cealaltă tabără. Dar pentru asta, seria ar fi trebuit să se extindă la mai mult de 24 de episoade. Prin urmare, avem o diversitate a caracterelor, însă rămâi cu nevoia de mai mult.

Luând toate ca atare, X Tv rămâne un anime notabil. Epic, doar o altă poveste legată de apocalipsă, o serie plictisitoare sau nu, totul depinde de privitor. Dar cu siguranță ceva va atrage la această serie. Dacă nu este filosofia unei lupte cu destinul necruțător pentru salvarea unei omeniri care, se prea poate să nu merite... valul de caractere ce simt şi trăiesc intens... poate chiar acea atmosferă morbidă general valabilă în acest anime, ceva tot va ține aprins un interes asupra acestei serii.

Ca un mic epilog, manga nu este completă. În acest moment a ajuns la 18 volume, însă, din cauza a ceea ce se bănuieşte a fi o ceartă între CLAMP şi Asuka(revista în care apare X manga), începând din martie 2003 publicarea ei a fost întreruptă. Prin urmare, sfârşitul din manga s-ar putea să nu coincida cu cel din serie, existând deja anumite diferențe în evoluția celor două poveşti. În altă ordine de idei, X Tv conține şi un episod 00: „An Omen", privit ca un Ova. Nu este recomandat, totuşi, să fie văzut înainte de serie deoarece este un spoiler al poveştii, folosindu-se de scene din anime şi de nararea lui Kuzuki Kakyō, dreamseer al Dragons of Earth, care vede viitorul prin intermediul viselor sale.

Articol de: Saky

Hecate's random bable

Innocent doggy ->

... ^^

Hello mina!
Hecate here alive and...moving aparently, since kickin' would be to much said... >_> Today I a happy because....

We've FINALLY managed to finish the second number of the magazine!!! And it's such a mira-cle that the staff is still alive...

A few members did die though,even several times but we had to resurect them and reuse them since we were in shortage of staff >_<

<- 5.00 AM
Shrinked for some reason due to lack of movement and sleep >_>.....

well anyway it's all over now so I don't care.So now I'll leave u with what's left off the magazine and maybe see you next number.
Oh, and a little doodle ->

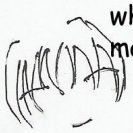

*Note: No dogs have been killed or hurt during the making of this whatever it is ^^

Mulțumiri tuturor celor care au contribuit cu fan art, le urăm în continuare mult succes!

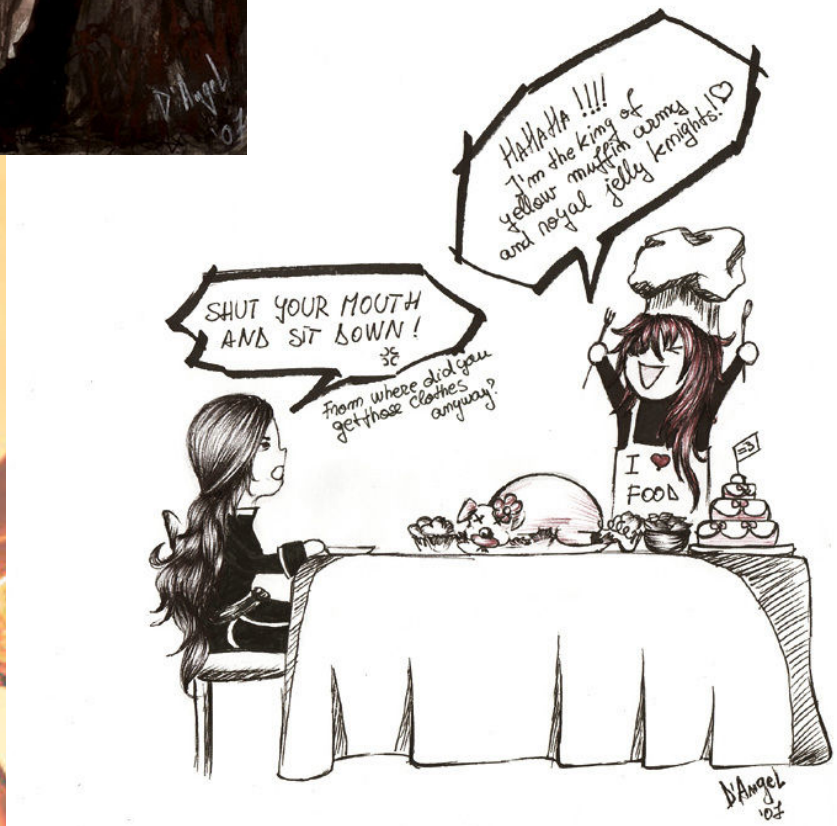

Lucrări realizate de: Deceitful Angel

Lucrare realizată de: Maria Chirică

Lucrare realizată de: Alexandra Georgescu

Colectivul de redactie

Articole
ANGEL: INUKEN
ANGEL: FINGER
ANGEL:SAKY
ANGEL:KYKY013
ANGEL:HECATE

Grafica
ANGEL:KYKY013

Ingrijirea
ANGEL:FINGER
ANGEL:HECATE

WWW.NINE-ANGELS.UV.RO